

Akce a čas / Událost

Každá událost začíná tak, že nejprve ještě není a pak se začíná dít. Událostné dění má tedy směr z budoucnosti do minulosti; událost končí tak, že celá přejde do minulosti. To ovšem platí pouze pro FYSIS události. Když pozorujeme událostné dění zvenčí, z pozice pozorovatele (a to děláme vždy, když jednotlivé fáze události „datujeme“ tím, že jim přisoudíme určité místo na časové ose), pak nejstarší (nejdávnější) jsou fáze rané, fáze mládí oné události, zatímco nejnovější jsou její fáze staroby, fáze, jimiž událost končí své dění. Docela zvláštním problémem je pro nás ovšem časový spád onoho dění, jímž je akce. Akce je zajisté také událostným děním, ale není a nemůže být samostatnou událostí, ale představuje vždycky proti celku „své nosné události jakousi odbočku, jakousi „panožku“, která už nemíří pouze ke svému ukončení (jak je tomu u nosné události), nýbrž míří buď kamsi do ztracena, „nazdařbůh“, anebo k nějakému předem zaregistrovanému cíli (takové akci potom říkáme „reakce“). Od pouhého konce se tento cíl liší především z hlediska události samotné: událost jednak dociluje na tomto vedlejším, alternativním svém „konci“ přímého kontaktu s jinou událostí (nebo událostmi, jsoucny či hromadami jsouceny), jednak na tomto „konci“ nekončí celá, protože jde jen o jeden z vedlejších „konců“, a nekončí tu dokonce ani sama akce, protože jedna její složka se vrátí, aby podala o průběhu akce zprávu a aby tak umožnila některým z příštích podobných akcí, aby byly (ještě úspěšnější). A právě tento návrat k nosné události nás musí zajímat: příští akce začínají posunutě směrem do hlubší budoucnosti. Kdo bude odpovídat za lepší projekt těchto příštích akcí? A jak se dostane do budoucnosti před jejich začátek?

(910706-1)